

Kniha Daniel – sto päťdesiatdva

Symbolika Ezechielových dvoch palíc: cesta proroctvom a vykúpením

Jeff Pippenger

2024-03-22

Uvažujeme o línii 37. kapitoly Ezechiela, ktorá najprv označuje zaznievanie siedmej trúby a posolstvo pre Laodiceu, ktoré privádza na scénu vojsko stoštyridsaťštyritisíc. Potom Ezechiel túto líniu opakuje a rozširuje tým, že uvádza spojenie dvoch palíc severného a južného kráľovstva Izraela ako znázornenie procesu, prostredníctvom ktorého sa božstvo a ľudstvo spájajú v čase zaznievania siedmej trúby. Keď sú tieto dva národy spojené do jedného národa, Ezechiel uvádza, že majú nad sebou kráľa, a potom sa venuje večnej zmluve, ktorá je zmluvou uskutočnenou so stoštyridsaťštyritisíc, pričom zdôrazňuje, že tento zmluvný ľud posledných dní bude mať Božiu svätyňu vo svojom strede po celú večnosť.

K tejto línii sme pridali Jánovo dielo merania chrámu v roku 1844, čím predobrazuje záverečné meranie, ktoré sa začalo 11. septembra 2001. O tomto meraní hovorí aj Zachariáš, ktorý uvádza, že meranie prebieha vtedy, keď si Boh znovu vyvolí Jeruzalem za mesto, na ktoré položí svoje meno. Vytvárame prirovnanie medzi súčasťami, ktoré tvoria chrám, a dvoma palicami severného a južného kráľovstva Izraela. Dielo Krista pri spájaní Jeho Božstva s ľudskosťou stoštyridsaťštyritisíc je znázornené v dvoch proroctvách o dvetisícpäťstodvadsiatich rokoch rozptýlenia, ktoré prišlo na severné a južné kráľovstvo, v spojení s proroctvom o dvetisícristo rokoch.

Aby bolo možné určiť, čo predstavujú palice Ezechiela v diele evanjelia, je potrebné základné porozumenie evanjeliu. Kristus prijal naše padlé telo po štyroch tisícoch rokov zdedenej slabosti, ktorá na Neho prešla skrze Máriu. Ako náš Príklad ukázal, že uplatňovaním svojej vôle, odovzdanej vôli svojho Otca, môžeme zvíťaziť tak, ako zvíťazil On, keď svoju vôľu uplatňujeme v podriadenosti Jeho vôli. Naša vôľa sa v našom mozgu, ktorý je pevnosťou duše, používa buď na dobro, alebo na zlo.

„Študentovi, ktorý túži vložiť prácu dvoch semestrov do jedného, by sa nemalo dovoliť, aby si v tejto veci presadil svoju vôľu. Pustiť sa do dvojnásobnej práce znamená pre mnohých preťaženie mysle a zanedbávanie primeraného telesného pohybu. Nie je rozumné predpokladať, že myseľ môže obsiahnuť a stráviť nadmerné množstvo duševnej potravy, a je rovnako veľkým hriechom prekrmovať myseľ, ako je zaťažovať tráviace orgány a nedopriať žalúdku nijaké obdobia odpočinku. Mozog je pevnosťou celého človeka a nesprávne návyky v jedení, obliekaní alebo spánku pôsobia na mozog a zabraňujú dosiahnutiu toho, po čom študent túži,—dobrej duševnej disciplíny. Každá časť tela, s ktorou sa nezaobchádza ohľaduplne, oznámi svoje poškodenie mozgu. Pri poučovaní mládeže, ako si zachovať zdravie, treba prejavovať veľa trpezlivosti a vytrvalosti. Mali by byť v tejto veci dobre poučení, aby každý sval a orgán mohol byť tak posilnený a vycvičený, že pri dobrovoľnej i mimovoľnej činnosti bude výsledkom čo najlepšie zdravie a mozog bude posilnený, aby znášal záťaž štúdia.“

Dielom večnej zmluvy je vpísať Boží zákon do našich srdc a do našej mysle; a naše srdce i naša myseľ sa nachádzajú v „citadele našej duše“, ktorou je náš mozog.

„Myseľ muža alebo ženy nezostúpi v jedinom okamihu z čistoty a svätosti do skazenosti, porušenia a zločinu. Premena ľudského na božské, alebo zníženie tých, ktorí boli utvorení na Boží obraz, na úroveň surového či satanského, si vyžaduje čas. Hľadáním sa meníme. Hoci bol človek stvorený na obraz svojho Stvoriteľa, môže si svoju myseľ tak vychovať, že hriech, ktorým kedysi opovrhoval, sa mu stane príjemným. Keď prestane bdieť a modliť sa, prestáva strážiť citadelu, srdce, a zapája sa do hriechu a zločinu. Myseľ sa znehodnocuje a nie je možné ju pozdvihnúť z porušenia, pokiaľ je vychovávaná k tomu, aby zotročovala mravné a rozumové sily a privádzala ich do poddanstva hrubším vášňam. Proti telesnej mysli treba viesť neustály boj; a musí nám byť poskytovaná pomoc zušľachtujúceho vplyvu Božej milosti, ktorý bude priťahovať myseľ nahor a navykať ju rozjímať o čistých a svätých veciach.“ Adventist Home, 330.

„Myseľ“, „srdce“, „mozog“ sú „citadelou duše“. Citadela je pevnosť, ktorú treba strážiť pred vstupom hriechu.

„Vo svojej modlitbe k Otcovi dal Kristus svetu poučenie, ktoré by malo byť vryté do mysle i do duše. „A večný život je v tom, aby poznali Teba, jediného pravého Boha, a Ježiša Krista, ktorého si poslal.“ Ján 17:3. Toto je pravé vzdelanie. Udeľuje silu. Skúsenostné poznanie Boha a Ježiša Krista, ktorého On poslal, premieňa človeka na Boží obraz. Dáva človeku vládu nad sebou samým a privádza každý podnet a každú vášň nižšej prirodzenosti pod kontrolu vyšších schopností mysle. Robí svojho nositeľa Božím synom a dedičom neba. Privádza ho do spoločenstva s myslou Nekonečného a otvára mu bohaté poklady vesmíru.“ Kristove podobenstvá, 114.

„Vyššie moci“ majú byť použité na ovládanie a podrobenie „pudov a vášní nižšej prirodzenosti“. Vyššie moci sa nachádzajú v mysli a práve „spoločenstvo s myslou Nekonečného“ „premieňa človeka na obraz Boží“. V čase pečatenia stoštyridsaťštyritisíc sa v jednej triede vytvára obraz šelmy a v druhej triede obraz Krista. To, čo uskutočňuje túto premenu, je spojenie myslí. Tí, ktorí majú telesnú alebo mäsitú myseľ, ako ju označuje Pavol, vytvárajú obraz tela — šelmy. Tí, ktorí dosiahli myseľ Kristovu, vytvárajú obraz Krista. Zasľúbením zmluvy je, že pri obrátení môžeme dosiahnuť myseľ Kristovu, hoci sme sa všetci narodili s telesnou myslou.

Nech je vo vás také zmýšľanie, aké bolo aj v Kristovi Ježišovi: On, hoci mal podobu Boha, nepovažoval svoju rovnosť s Bohom za niečo, čoho by sa mal chvatne držať, ale zriekol sa seba samého, prijal podobu sluhy a stal sa podobným ľudom. A keď sa ukázal v podobe človeka, ponížil sa a stal sa poslušným až na smrť, a to na smrť na kríži. Filipanom 2:5–8.

Máme mať v sebe zmýšľanie Kristovo, aké bolo aj v Kristovi, lebo sme boli stvorení na Jeho obraz. No toto zmýšľanie nemáme; máme telesnú myseľ, zapredanú hriechu.

A tak teraz niet nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v Kristovi Ježišovi, ktorí nechodia podľa tela, ale podľa Ducha. Lebo zákon Ducha života v Kristovi Ježišovi ma oslobodil od zákona hriechu

a smrti. Lebo čoho zákon nemohol dosiahnuť, pretože bol slabý skrze telo, to Boh vykonal, keď poslal svojho vlastného Syna v podobe hriešneho tela a pre hriech odsúdil hriech v tele, aby sa spravodlivosť zákona naplnila v nás, ktorí nechodíme podľa tela, ale podľa Ducha. Lebo tí, ktorí sú podľa tela, zmýšľajú o veciach tela; ale tí, ktorí sú podľa Ducha, o veciach Ducha. Lebo telesné zmýšľanie je smrť, ale duchovné zmýšľanie je život a pokoj. Pretože telesná myseľ je nepriateľstvom proti Bohu; lebo sa nepodrobuje Božiemu zákonu, ba ani nemôže. A tak tí, ktorí sú v tele, nemôžu sa páčiť Bohu. Vy však nie ste v tele, ale v Duchu, ak len Duch Boží prebýva vo vás. Ak však niekto nemá Ducha Kristovho, ten nie je jeho. A ak je Kristus vo vás, telo je mŕtve pre hriech, ale Duch je život pre spravodlivosť. Rimanom 8:1–10.

Byť z Ducha je život a byť z tela je smrť. Telo je nižšia prirodzenosť, je zdrojom našich pocitov. Telesná nižšia prirodzenosť má byť spravovaná vyššou prirodzenosťou, čo sa uskutočňuje uplatňovaním našej vôle v podrobenosti Duchu Svätému. Naša vyššia telesná myseľ môže byť premenená tu a teraz, ale naša nižšia prirodzenosť musí čakať na Druhý príchod, aby bola zmenená.

Ezechielove dve palice označujú palicu, ktorá je predstavená ako nádvorie, a táto palica dospela k svojmu záveru v roku 1798. Bola dokonale rozdelená tisícdvostonásťdesiatimi rokmi pohanstva pošliapavajúceho zástup a tisícdvostonásťdesiatimi rokmi pápežstva pošliapavajúceho zástup. Táto palica nepredstavovala pošliapavanie Božej svätyne, pretože Božia svätyňa sa nachádzala v južnom kráľovstve. Zástup, ktorý bol pošliapavaný pohanstvom a pápežstvom, bol ľudským chrámom, avšak vo vzťahu k južnému kráľovstvu to bolo telo a južné kráľovstvo bolo tým, kam sa Boh rozhodol umiestniť hlavu. Severné kráľovstvo bolo telom, južné kráľovstvo bolo hlavou.

Dve obdobia severného kráľovstva v trvaní tisícdvostonásťdesiat rokov predstavovali dve rozličné tendencie k hriechu v chráme tela, znázornené ako zdedené a vypestované sklony. Pohanstvo bolo symbolom zdedených sklonov k hriechu v chráme tela a pápežstvo tým, že prijalo náboženstvo pohanstva, predstavuje vypestované sklony k hriechu. V oboch prípadoch chrám tela nemohol byť premenený až do Druhého príchodu, a preto sa palica severného kráľovstva rozprestierala len do roku 1798; a keď bolo Jánovi povedané, aby zmeral chrám, táto palica mala byť vynechaná.

Slovo „obrátenie“ znamená premenu alebo zmenu z jedného stavu či postavenia do druhého. Keď Adam a Eva zhrešili, boli „obrátení“ zo svojho pôvodného stavu, lebo boli stvorení dokonalí, na Boží obraz, pričom vyššie schopnosti ovládali nižšie schopnosti. Keď zhrešili, boli „obrátení“ na bytosť, v ktorej nižšie schopnosti nadobudli prevahu nad vyššími schopnosťami. Tento stav preniesli na všetkých svojich potomkov.

V prorockom vzťahu dvoch Ezechielových palíc si Pán vyvolil Jeruzalem za hlavu, za hlavné mesto, kde prebýval kráľ. Malo to byť vyššou mocou. V podobenstve o dvoch paliciach bolo južné kráľovstvo nižšou mocou vo vzťahu k vyššiemu kráľovstvu na severe. Obrátenie, ktoré je znázornené tým, že obe palice mali byť spojené, vyžadovalo, aby sa južné kráľovstvo navrátilo na svoje postavenie hlavy. Malo sa obrátiť k severnému kráľovstvu, lebo vtedy bolo spojené s pravým kráľom severu a prepojené s trónnou sieňou pravého severného kráľovstva.

Z tohto dôvodu severné kráľovstvo dosiahlo len po rok 1798 a Jánovi bolo povedané, aby vynechal nádvorie, ktoré siahalo len po rok 1798. Južné kráľovstvo malo byť pri príchode tretieho anjela pripojené k palici dvetisícristo rokov, no severné kráľovstvo sa malo skončiť, keď sa v dvoch oddeleniach chrámu, ktoré Ján potom zmeral, uskutočnilo spojenie božstva a ľudstva. Severné kráľovstvo bolo pri príchode tretieho anjela spojené s južným kráľovstvom prostredníctvom spojiva štyridsaťšesť, ale nebolo priamo spojené s rokom 1844, ako to bolo v prípade južného kráľovstva.

Južné kráľovstvo bolo spojené tak s chrámom štyridsiatich šiestich rokov, ako aj so spojením božstva s ľudstvom, ktoré predstavovalo dvestodvadsať rokov. Severné kráľovstvo roku 1798 označilo základ chrámu štyridsiatich šiestich rokov, no tam sa to skončilo, lebo ako základ predstavovalo telo, ktoré Kristus vzal na seba, a Jeho telo bolo zabitý od založenia sveta. Všetky chrámy sú zameniteľné symboly a základ štyridsiatich šiestich rokov v roku 1798 označuje Jeho ľudské telo, kým záver týchto štyridsiatich šiestich rokov v roku 1844 označuje Jeho božstvo.

Zástup, ktorý bol pošliapavaný až do roku 1798, nebol Božou svätynou, hoci Božia svätyná bola v tom časovom období predstavená ako pošliapavaná; avšak toto pošliapavanie sa uskutočňovalo v južnom kráľovstve, kde si Boh vyvolil Jeruzalem, aby tam umiestnil svoju svätynú a svoje meno. Zástup, ktorý bol pošliapavaný, predstavoval pohanov; predstavoval telo.

Keď Adam a Eva zhrešili, začalo sa „sedem časov“ siedmich tisícročí ľudstva pošliapavaného hriechom. V tom okamihu Baránok, zabitý od založenia sveta, poskytol baránčie kože na prikrytie hriechnej nahoty ľudstva. Keď pošliapavanie ľudstva dospelo roku 1798 ku svojmu záveru, Baránok, ktorý je základom a staviteľom každého posväteného zobrazenia chrámu, bol opäť zabitý. Tam sa severné kráľovstvo a ľudský chrám, ktorý je v ňom znázornený, skončili.

Rok 1798 bol tým časom, keď bol usmrtený falošný antikrist po tom, čo vydal svoje satanistické svedectvo počas troch a pol prorockých rokov, ktoré sa začali jeho zmocnením v roku 538 a ktorým predchádzalo tridsať rokov prípravy, začínajúcich v roku 508. To bolo satanistickým falzifikátom Kristových tridsiatich rokov prípravy, ktoré sa začali pri Jeho narodení a skončili sa pri Jeho zmocnení, keď bol pokrstený; potom vydával svoje svedectvo počas troch a pol doslovných rokov, až kým nedospel k bodu, keď bol ukrižovaný Baránok zabitý od založenia sveta. Vtedy sa naplnilo Jeho zasľúbenie, že keď bude chrám zničený, za tri dni ho postaví znova.

On bude ten, ktorý pozdvihne chrám svojho tela, lebo vzkriesenie uskutočnila moc Jeho božstva; Jeho božstvo totiž pri ukrižovaní nezomrelo, ale na kríži zomrelo Jeho človečenstvo, lebo je nemožné, aby Boh zomrel.

„Ja som vzkriesenie i život“ (Ján 11:25). Ten, ktorý povedal: „Svoj život kladiem, aby som ho zase prijal“ (Ján 10:17), vyšiel z hrobu k životu, ktorý bol v ňom samom. Ľudská prirodzenosť zomrela; božská prirodzenosť nezomrela. Vo svojej božskej prirodzenosti mal Kristus moc prelomiť putá smrti. Vyhlasuje, že má život sám v sebe, aby oživoval, koho chce.“ Selected Messages, kniha 1, 301.

V roku 1798 ľudský chrám, zástup „severného kráľovstva“, dospel k svojmu záveru, lebo ako symbol nižšej prirodzenosti nemohol byť zmenený až do vzkriesenia pri Druhom príchode. Predsa však označil základ štyridsiaticich šiestich rokov, keď Kristus pozdvihol chrám, ktorý mohol byť premenený, predstavovaný južným kráľovstvom, ktoré bolo symbolom vyšších síl mysle a ktoré je premenené v okamihu, keď je hriešnik ospravedlnený.

„Na základe, ktorý položil sám Kristus, apoštoli vybudovali Božiu cirkev. V Písme sa na znázornenie budovania cirkvi často používa obraz stavby chrámu. Zachariáš poukazuje na Krista ako na Ratolesť, ktorá má vybudovať Hospodinov chrám. Hovorí o pohanoch ako o tých, ktorí pomáhajú pri tomto diele: ‚I tí, čo sú ďaleko, prídu a budú stavať v Hospodinovom chráme;‘ a Izaiáš vyhlasuje: ‚Synovia cudzincov vybudujú tvoje múry.‘ Zachariáš 6,12.15; Izaiáš 60,10.“

„Keď Peter píše o budovaní tohto chrámu, hovorí: ‚Keď prichádzate k nemu, k živému kameňu, ktorý ľudia síce zavrhnú, ale ktorý je pred Bohom vyvolený a vzácny, aj vy sa ako živé kamene budujete na duchovný dom, sväté kňazstvo, aby ste prinášali duchovné obety, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista.‘ 1. Petra 2,4.5.“

„V lome židovského i pohanského sveta apoštoli pracovali a vynášali kamene, aby ich kládli na základ. Pavol vo svojom liste veriacim v Efeze povedal: ‚A tak už nie ste cudzinci ani prišielci, ale ste spoluobčania svätých a členovia Božej rodiny; ste vybudovaní na základe apoštolov a prorokov, kde je sám Ježiš Kristus hlavným uholným kameňom; v ňom celá stavba, pevne spojená, rastie v svätý chrám v Pánovi; v ňom ste aj vy spolu budovaní na Boží príbytok v Duchu.‘ Efezanom 2:19–22.

A Korinťanom napísal: „Podľa milosti Božej, ktorá mi je daná, ako múdry stavitel’ položil som základ, a iný na ňom stavia. Ale každý nech dáva pozor, ako na ňom stavia. Lebo iný základ nikto nemôže položiť okrem toho, ktorý je položený, a tým je Ježiš Kristus. Ak však niekto stavia na tomto základe zo zlata, striebra, drahého kamenia, dreva, sena, slamy, dielo každého vyjde najavo; lebo ten deň to ukáže, pretože sa zjaví v ohni, a oheň vyskúša dielo každého, aké je.“ 1 Korinťanom 3:10–13.

„Apoštoli stavali na pevnom základe, na Skale vekov. K tomuto základu prinášali kamene, ktoré vylomili zo sveta. Stavitelia nepracovali bez prekážok. Ich dielo bolo nesmierne sťažené odporom Kristových nepriateľov. Museli zápasiť s bigotnosťou, predsudkami a nenávisťou tých, ktorí stavali na falošnom základe. Mnohých, ktorí pracovali ako stavitelia cirkvi, možno prirovnať k staviteľom múru za dní Nehemiáša, o ktorých je napísané: ‚Tí, ktorí stavali na múre, aj tí, ktorí nosili bremená, i tí, ktorí nakladali, každý jednou rukou konal prácu a druhou rukou držal zbraň.‘ Nehemiáš 4,17.“ Skutky apoštolov, 595, 596.

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v tomto štúdiu.

Pád človeka naplnil celé nebo zármutkom. Svet, ktorý Boh stvoril, bol poznačený kliatbou hriechu a obývaný bytosťami odsúdenými na biedu a smrť. Pre tých, ktorí prestúpili zákon, sa neukazovalo nijaké východisko. Anjeli prestali spievať svoje piesne chvály. V celých nebeských nádvořiach zavládol smútok nad skazou, ktorú spôsobil hriech.

„Boží Syn, slávny Veliteľ nebies, bol pohnutý súcitom s padlým ľudským rodom. Jeho srdce bolo preniknuté nekonečným súcitom, keď pred Ním vystupovali biedy strateného sveta. Božská láska však pripravila plán, podľa ktorého mohol byť človek vykúpený. Prestúpený Boží zákon vyžadoval život hriešnika. V celom vesmíre bol iba Jeden, kto mohol v prospech človeka uspokojiť jeho požiadavky. Keďže Boží zákon je taký svätý ako sám Boh, len Ten, kto je rovný Bohu, mohol vykonať zmierenie za jeho prestúpenie. Nikto okrem Krista nemohol vykúpiť padlého človeka z klatby zákona a znovu ho uviesť do súladu s nebom. Kristus by vzal na seba vinu i hanbu hriechu — hriechu natoľko urážajúceho svätého Boha, že musí oddeliť Otca od Jeho Syna. Kristus by zostúpil do hĺbín biedy, aby zachránil zničený ľudský rod.“

„Pred Otcom prosil v prospech hriešnika, zatiaľ čo zástupy nebies očakávali výsledok s takou vrúcnosťou záujmu, akú nemožno vyjadriť slovami. Dlhو trvalo to tajomné dorozumievanie — ‚rada pokoja‘ (Zachariáš 6:13) pre padlých synov ľudských. Plán spasenia bol ustanovený ešte pred stvorením zeme; lebo Kristus je ‚Baránok zabitý od založenia sveta‘ (Zjavenie 13:8); a predsa aj pre Kráľa vesmíru bol zápasom vydatý svojho Syna na smrť za vinné pokolenie. Ale ‚Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život.‘ Ján 3:16. Ó, tajomstvo vykúpenia! láska Božia k svetu, ktorý Ho nemiloval! Kto môže poznať hĺbky tej lásky, ktorá ‚prevyšuje každé poznanie‘? Počas nekonečných vekov budú nesmrteľné mysle, usilujúc sa pochopiť tajomstvo tej nepochopiteľnej lásky, žasnúť a klaňať sa.“

„Boh sa mal zjaviť v Kristovi, ‚zmieriť svet so sebou.‘ 2 Korint'anom 5:19. Človek sa hriechom stal natoľko skazeným, že pre neho bolo nemožné, sám od seba, uviesť sa do súladu s Tým, ktorého prirodzenosťou je čistota a доброта. Kristus však po tom, čo vykúpil človeka spod odsúdenia zákona, mohol udeliť božskú moc, aby sa spojila s ľudským úsilím. Tak sa padlé deti Adamove mohli skrze pokánia voči Bohu a vieru v Krista opäť stať ‚synmi Božími.‘ 1 Jánov 3:2.“ Patriarchovia a proroci, 63, 64.